

LBRIS

We know
books

M.A. Hawk

PUMNALUL ELEMENTELOR

AVA

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

Prolog

Umbrele unor suflete rătăcite s-au ivit într-un loc ascuns de ochii muritorilor, între două lumi – ale realității și iluziei. Însetată de putere, o chemare a sorții unei zeități le-a ordonat să se unească, pentru a găsi o posibilitate de trecere dincolo de stele, galaxii, găuri negre și anomalii. Timpul încetinea, elementele – foc, apă, pământ și aer – se distrugeau între ele.

În abis, umbrele au simțit nevoia să se trezească:
Adu-mă înapoi!

Nimic. Nu s-a mai întâmplat nimic până când au găsit o mică oglindă înconjurată și susținută de țevi de cupru. Au crezut că ascundea un răspuns, o cale de a învia zeitatea, dar apropiindu-se de ea, flăcările unui foc mistuitor au prins viață și au făcut ca oglinda să se ridice, creând dedesubtul ei un portal. Fără nicio speranță de a se opune, sufletele au fost înghițite de acea anomalie a spațiului, călătorind prin diferite lumi până ce au putut fi separate din nou.

În oglindă s-a văzut amintirea unui eveniment ce a determinat soarta lor repetată la nesfârșit. O planetă gigantică s-a despărțit în patru, părțile îndepărtându-se unele de altele cu viteza luminii. Au străbătut galaxii întregi, în mod inexplicabil, alcătuind o energie ce abia mai putea fi controlată. La un moment dat, s-au îndepărtat prea mult, obligând universul să se restrângă până ce nici măcar timpul n-a mai existat. Era tăcere, apoi, șaptele neînțelese

ale memoriei universului au răsunat dintr-un abis îndepărtat și a urmat o nouă explozie. Nimeni și nimic nu putea să oprească acea infinitate a existenței.

Se spune că cele patru fragmente și-au păstrat forma, întemnițând fiecare câte o umbră, pentru a opri haosul distrugerii.

Un suflet nu s-a schimbat, fiind cel mai puternic, dar prea puternic. Din portal s-au auzit aceleași șoapte, chemări ale umbrelor:

Ember...

Capitolul 1

Labirintul răspunsurilor

Deși incompletă, o lumină pierdută și-a aflat într-un final calea. A vrut să-și găsească părțile care mai de mult i-au fost stinse, așa că a fost nevoită să caute în continuare, indiferent de ce ar urma după acea reunire.

Cu roba lungă, cenușie, o femeie cu părul complet alb și chipul angelic a apărut în fața a doi părinți care aduceau cu ei un copil de trei luni. S-a apropiat ușor de aceștia, cu aripile ascunse, apoi i-a întrebat:

— Ce v-au arătat viziunile?

S-au uitat îndelung unul la celălalt, dar nu și-au putut aduna cuvintele.

— Întinde-mi mâna, a spus femeia către mama copilului.

Cu mici ezitări, i-a îndeplinit dorința. Odată ce și-au unit mâinile, au putut să vadă viitorul acelui nou-născut. Era singurul supraviețuitor de pe toate planetele, anihilând tot ce se afla în calea sa. Totul ardea în jur mai puțin el, apoi haosul timpului a pus stăpânire pe întregul univers, viitorul și trecutul distrugându-se reciproc, într-un complet paradox al evenimentelor. Era finalul întregii existențe, creându-se un vid din care viața nu mai putea continua, căci nu mai exista nimic din care să o ia de la început.

— Puterea asta trebuie să fie stăpânită. În caz contrar, va aduce distrugere.

— Știm. Suntem de acord cu ce ne-a fost propus.

La auzul acelor cuvinte, și-a întins aripile, a luat în pumn câteva pietre de un alb orbitor și s-au teleportat cu toții departe, într-un loc nou, de neînțeles pentru cei doi părinți. Erau pe un coridor lung și întunecat, iar de la capătul lui, s-a auzit deschizându-se o ușă de metal. Luminile încăperii s-au aprins pe rând, iar pământeni îmbrăcați în halate de laborator s-au apropiat de ei, avându-l în frunte pe liderul lor, care a spus:

— Vi s-au adus la cunoștință regulile și metodele impuse, dar sunteți convinși că planeta noastră are capacitatea de a o găzdui pe Ava?

— Este cea mai îndepărtată și cea mai avansată dintre cele rămase. Mi-e teamă că pe celelalte există deja un suflet.

— Prea bine.

I-au lăsat copilul liderului, după care au fost teleportați înapoi.

Terra, 10 decembrie

Anii au trecut, dar în mijlocul unei furtuni de schimbări, ochii ei de culoarea ambrei galbene au rămas la fel. Stăteau fixați asupra pereților reci ai încăperii, ca o mică scânteie ce putea aduce haos viitorului.

Umerii săi albi ca varul se pierdeau printre zidurile încăperii, iar pletele aurii își arătau dorința de a aduce o picătură de culoare în lumea lor. Era ziua ei, dar fiind doar o mică distragere de la un eveniment inevitabil al sfârșitului, o metodă de a-ți lua gândul de la realitatea trecerii timpului, celebrarea zilei de naștere nu era considerată o necesitate.

Podeaua lipsită de orice nuanță i-a amintit de simplitatea monotonă a existenței sale, dar în ciuda acelor gânduri, a avut din nou curiozitatea de a afla ce fel de oameni erau părinții ei, cei doi străini care i-au dat viață. Nu conta cât de mare era dorința ei de a afla adevărul, căci toate informațiile de care avea nevoie erau restricționate.

S-a uitat la holograma de lângă ea, ce imita o fereastră cu peisajul unei metropole, dar tot ce se afla în fața ei era doar o iluzie, un zid ce o făcea să se simtă prizonieră în propria casă. Cu mâna tremurând, a luat un dosar de sub pat și a vrut să-l deschidă, dar a auzit că era cineva la ușă și l-a ascuns înapoi repede.

— Ember?

Era Angelica, singura antrenoare din asociația de care aparținea, cu care s-a putut înțelege în toți acei ani. Cu pași fermi și statura dreaptă, s-a apropiat de fată.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o, simțind că ceva nu era în regulă.

— Liderul asociației te-a chemat din nou.

Și-a îndreptat privirea către antrenoare, căutând o cale de scăpare din situația în care se afla; și-a dat seama că a fost prinsă când s-a strecurat la dosarele cu informații. Din ele putea afla despre familiile care se presupunea că și-au dat copiii asociației încă din primele săptămâni după naștere, dar locul unde se aflau acestea era restricționat.

— Ce ai făcut de data asta? a întrebat-o Angelica.

După câteva momente de ezitare, i-a răspuns:

— M-am asigurat! M-am asigurat că nu am fost văzută de nimeni. Trebuia să fiu mai atentă... Trebuia să mă pregătesc mai bine.

— Trebuia să nu o faci. Nu te-ar ajuta cu nimic

chiar dacă ai afla.

Era din nou vina ei că a fost prinsă, iar altcineva va fi nevoit să îi ia apărarea. Antrenoarea trebuia să știe deja că ea va continua mereu să caute informații despre părinții ei, indiferent de consecințe.

Nu a mai putut să rostească alte cuvinte, așa că pur și simplu și-a luat cu ea un rucsac în care avea câteva cărți și s-a dus spre biroul liderului, alături de Angelica. Ecoul pașilor lenți s-a auzit pe coridoarele lungi ale clădirii, fiind singurul lucru care dovedea că era cineva acolo.

Când au ajuns, au văzut un birou lung și curbat, de metal, ce ocupa aproape toată încăperea. De lângă el, liderul, a întâmpinat-o cu o privire sumbră. Ochiul de un albastru cenușiu erau asemenea unei furtuni ce se aduna pe cerul senin, concentrând o putere incontestabilă.

— Când o să înțelegi că locul acesta funcționează după niște reguli? Fiecare faptă are consecințe și nu voi tolera să fie altfel nici în cazul tău. De ce nu poți lua exemplul celorlalți?

Pentru un moment, și-a strâns pumnii și s-a gândit la cei din asociație, care nici măcar nu păreau a fi oameni. A înghițit în sec, dar tot i-a scăpat printre dinți:

— Trebuie să fie cu adevărat orbi, dacă au fost de acord să lucreze aici pentru voi. Cum i-ați putut convinge?

Majoritatea oamenilor din asociație se comportau ciudat, dar a fost prima dată când cineva a deschis acea discuție în fața conducătorului. Erau prea distrași de alte lucruri lipsite de importanță, iar după părerea fetei, tot ce voiau era să îi facă pe plac liderului.

— Ember!

— Nu, Angelica. Nu de data asta. Ceva este în neregulă cu modul în care ne creșteți, cu modul în care ne luați de la părinți. Ne antrenați fără să știm rostul și spuneți că ne pregătiți pentru lumea reală, dar războaiele s-au încheiat de mult. Spuneți-ne adevăratul motiv pentru care ne țineți aici!

Angelica a încercat să o prindă de braț, dar ochii fetei erau prea înflăcărați.

— Ce ne face să avem abilitatea vindecării? Oamenii din trecut o aveau?

— Alege-ți cuvintele cu grijă! Trebuie să-ți reamintesc cine sunt, ce pot face? Sau ar trebui să-ți arăt? Nu ai cunoscut durerea. Nu știi ce înseamnă.

— Durerea? Nu mi-am cunoscut părinții. Sunt obligată zi de zi să fac ce îmi cereți, fără să pun întrebări. Se pare că acum, chiar dacă vi le-am adresat, tot nu o să primesc răspunsuri.

— Copilă, aceea nu este durere fizică. Nimeni din această asociație nu a simțit-o, în afară de mine. Ți se oferă tot ce îți trebuie, ba chiar mai mult, dar tot nu te mulțumește. Ar trebui să te bucuri, cât timp le mai ai, a continuat liderul.

Într-un suspin, Angelica s-a uitat la Ember cu ochii îndurerați și plini de dezamăgire.

— Chiar crezi că omenirea a fost lăsată dintotdeauna cu acest dar de a se vindeca așa repede, de a nu simți nicio arsură, nicio tăietură prin carne vie?

La auzul acelor cuvinte, a rămas confuză, căci niciodată nu a auzit de acea durere fizică. Copiii erau duși de la vârsta de doisprezece ani într-un alt sector al asociației, unde erau antrenați pe câmpurile de luptă din afară, înconjurate de ziduri înalte. Chiar și așa, a încercat să treacă pe cealaltă parte. A căzut pe mâna

dreaptă din cauza unui câmp de energie straniu, care, după ce l-a atins, a avut un impact prea mare asupra corpului ei fragil.

La antrenamentele aproape zilnice de luptă și dexteritate nu s-a priceput deloc, dar nici nu și-a dat interesul, fiindcă nu le înțelegea rostul. Seara, pe furiș, se ducea să citească în biblioteca asociației; asta era singura metodă prin care putea să scape de acel loc. Unele pagini descriau o lume complet diferită de a ei, dar nu a aflat din nicio carte și de la niciun profesor acele noi informații la care făcea referire liderul.

A vrut să întrebe mai multe despre asociație, dar până și cea mai mică speranță de a ieși din fortăreață s-a pulberat când a auzit:

— Ember, ești dată afară din zona de luptă. De acum, vei lucra alături de Joshua, în atelier. Poate acolo vei fi utilă.

După ce și-a făcut o mulțime de planuri și schițe ale încăperilor, studiind de-a lungul anilor o modalitate de scăpare, a aflat că va fi închisă în locul în care se construiau armele, într-o parte necunoscută a clădirii. Chiar dacă nu era dintre primii veniți în sediul ei, nu voia să plece de acolo, căci asta însemna că și-a irosit ultimii ani.

Cu pași hotărâți, Angelica s-a apropiat de lider și a încercat să-i ia apărarea fetei, ca de fiecare dată:

— Stimate domn... A făcut o mică greșală ce poate fi iertată. Vă rog să vă mai gândiți în legătură cu această decizie! La primele antrenamente, se afla pe cele mai bune poziții din clasament. Are nevoie de puțin mai mult timp și vă promit că va deveni cea mai bună. Ne va ajuta enorm în viitor.

În fiecare gest și mișcare a liderului s-a putut observa o agresivitate înăbușită, iar pupile lui dilatate

acopereau din ce în ce mai mult culoarea furtunii din ochi.

— Am iertat-o de prea multe ori până acum. Dacă o mai las în acest sediu, va continua cu acest comportament și se va apropia de alte încăperi interzise, în care cu siguranță va intra într-un fel sau altul. Așa a făcut mereu, iar eu am așteptat, crezând că odată cu trecerea anilor, lucrurile se vor schimba. E doar un copil care ne încurcă mai mult decât mă așteptam. Am tratat-o ca pe ceilalți, dar a fost o greșeală. Refuz să îmi mai bat capul cu aceste treburi neînsemnate.

Ember își mișca agitată picioarele și se uita fix în ochii liderului, cu privirea ei arzând, dar nimeni nu a băgat de seamă. Într-un final, acesta a decis:

— Am luat o hotărâre! Îl voi chema pe Joshua să faceți cunoștință și să te învețe ce ai de făcut. Așteaptă-l pe coridor! Angelica, poți pleca.

Nu a mai putut să facă nimic; odată ce liderul lua o decizie, așa rămânea. A vrut să fugă rupând pământul, dar a așteptat, neavând unde să se ducă.

Toate acele antrenamente, fortăreața construită și toate sediile aveau un rost ascuns. Trebuiau să aibă.

A trecut ceva timp de când fata s-a așezat pe un scaun de pe acel coridor. S-a uitat la oamenii care treceau pe lângă ea, dacă li se putea spune oameni. Ca niște ființe goale pe interior, cu un program strict, se grăbeau să ajungă la timp undeva, urmând programul sediului, de parcă nu exista nicio altă variantă. Toți respectau regulile, indiferent în ce constau acestea, însă ochii lor ascundeau o ușoară neliniște. Fie că era o schimbare subtilă în expresia feței sau un suspin tăcut al cuiva, un lucru greu de identificat o făcea să creadă că ceva era în neregulă.

S-a auzit foarte încet o șoaptă, dar nu a băgat-o în seamă: *Ember... Ember...*

La un moment dat, s-a lăsat moale pe scaun, întinzându-și picioarele. A observat că o femeie se îndrepta către ea, înaintând cu pași hotărâți. Privirea ei era fixată către capătul coridorului, iar dacă ar mai fi mers mult, s-ar fi împiedicat de picioarele fetei. Deși ea nu s-a clintit, femeia a trecut elegant peste picioarele ei, fără să își mute privirea, apoi și-a continuat drumul.

Închiși în acea asociație de când erau mici, nimeni nu i-a întrebat vreodată dacă ar vrea să facă parte din așa ceva. În jur existau aparate moderne, dar ei se antrenau doar cu săbii și arcuri, omenirea renunțând de mult timp, după războaiele mondiale, să mai folosească bombe nucleare, pistoale și alte tipuri de arme utilizate atunci.

— Ember, nu?

Un tip roșcat, cu ochii de culoarea smaraldului i-a întins mâna. Trebuia să fie Joshua. Era destul de cunoscut ca făuritor de arme, fiind cel mai bun din acel sediu, contrar așteptărilor determinate de vârstă.

Fata nu i-a răspuns, doar s-a ridicat de pe scaun și a oftat ușor.

— Îmi place spiritul! Întâlnit cam des pe aici, a continuat el.

Ceva era schimbat la felul lui de a fi. Nu era lipsit de vlagă ca restul, iar privirea sa plină de viață i s-a părut cunoscută, dar fata tot nu i-a răspuns, pentru că era prea ocupată să se uite confuză la el.

Au pornit spre noul sediu, ca să-i prezinte viitoarea ei cameră. După ce s-a uitat mai atent la ea, a întrebat-o:

— Nu tu ești cea care a adus la curs un șoarece?

